

Oma lauale kutsunud ja saab meid ka pea
järele kutsuma!"

Waewalt oli ta neid sõnu ütelnud, seal
tõmbasivad ka need kaks väetimad veel viis-
masti korda hing ja oliwad surnut!

Viimaks murdis ka ema süda ja — lan-
ges surnult maha!

Seda nähes kohkus rikka õmeees õra, ta
joostis kodu ja rádkis naisele, mis ta oli
näinud.

Halastamata õde langes nüid küll ahas-
tuse sisse ja kiskus eneselt juuksed peast õra.
Aga mis see nüid kõik enam aitas? Tema
oleks nüid oma poole varanduse õra annud
ja kes teab mis veel teinud, aga mis sur-
nut, see surnut! Laskis teda küll auusaste
mahamatte, aga ta süda jái eluks ajaks rohu-
tumaks, nii et õõselgi hirmutavad unenäud
temale rohu ei annud, waid ohkas ühte puhku,
jogas küll waestele armuandisid, aga rohu ei
tulnud enam iialgi tagasi, kuni viimaks sur-
ma sängi langes ja hing heites veel huidis:
„Oh õde ja lapsed! Oh andke andeks minu

rasket südi! Oh ärge kaebage mitte Jumala
kohtujärje ees minu peale!"

Sellesarnatsid ja muid selle asjasse puutu-
waid näitusi oleks muš veel küllalt ette-
panna olevad, aga olgu sellest ühest selleks
korralks küllalt.

Armaastusele nöidumine.

Mõned emad kaebavad wåga selle üle, et
nad oma tütardele mehi ei saada. Mehi olla
küllalt, aga ükški ei taha neile wåimeheks
tulla. Wist mõni kade olevat nende tütreid
kodu pannud; muud wiga ei wåida olla, sest
tütreid olla kenad ja wirgad küllalt ja mõista
igat ühte tööd õra teha. „Ei, selle wåstu
piab abi otsima, muidu see ei parane! Küll
w'a Kõksu Kadri teab rohtu selle wåstu, kui
temale natuke põlle sisse puistame sa piussse
piistame."

Ruidas ðeldi, nõnda ka tehti.